



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Hospitio Recluso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

DE HOSPITIO RECLUSO, EX GREGORII TVRONEN. HISTOR. FRANCORVM

Lib. 6. cap. 6. & 7.

Maij 21.

Vide ratã
abſtinentiã
Hospitiij.Longobar-
dorum in
Gallias ad-
uentus ab
eo prædici-
tur.

do prædixit: Venient, inquit, Longobardi in Gallias, & deuaſtabunt ciuitates ſeptem, eò quòd increuerit malitia Gallorũ in conſpectu Domini: quia nullus eſt intelligens, nullus eſt qui faciat bonum, vt ira Dei placetur. Eſt enim omnis populus infidelis, per- iurijs deditus, furtis obnoxius, in homicidijs promptus, à quibus nullus iuſtitia fructus vllatenũs glifcit. Non decimæ dantur, non pauper alitur, non tegitur nudus, non peregrinus hoſpitiõ recipitur, aut cibo ſufficiente ſatiatur: ideò hæc plaga ſuperuenit. Nunc autem dico vobis: congerite omnem ſubſtantiam veſtram intra muro- rum ſepta, ne à Longobardis diripiatur, & voſiſpos firmiſſimis communitate in lo- cis. Hæc eo loquente, omnes obſtupefacti, & valedicentes, cum magna admiratione ad propria ſunt reſreſſi. Monachis quoque dixit: Abſcedite & vos à loco, auferentes vobifeum, quæ habetis. Ecce enim appropinquat genus, quod prædixi. Di- centibus autem illis: Non relinquemus te, ſanctiſſime Pater, ait: Nolite timere pro me, futurum eſt enim, vt inferant mihi iniurias, ſed non nocebunt viſque ad mor- tem.

Diſcedentibus autem monachis, venit gens illa: & dum cuncta, quæ reperit, vaſtat, peruenit ad locum, vbi ſanctus Dei reclusus erat. At ille, per fenestram turris oſtendit ſe eis. Illi verò circumeuntes turrem, aditum, per quem ingrederentur ad eum, inue- nire non poterant. Tunc duo aſcendentes, detexerunt tectum, & videntes eum cinctũ catenis, indutumq; cilicio, dicunt: Hic malefactor eſt, & homicidium fecit: ideò in his ligaminibus vinctus tenetur. Vocatoq; interprete, ſciſcitatur ab eo, quid mali fecerit, vt tali ſupplicio arctaretur? At ille fatetur ſe homicidam eſſe, omniſq; criminis reum. Tunc cum vnus extraxiſſet gladium, vt caput eius tolleret, dextera eius in ipſo iſtu ſul- penſa dirigit, nec eam ad ſe potuit reuocare. Itaq; gladium laxans, terra deiecit. Hæc videntes ſocij eius, clamorem in cælum dederunt, flagitantes à ſancto, vt quid agi oporteret, clementer inſinuaret. Ipſe igitur impoſito ſalutis ſigno, brachium ſanitati reſti- tuit. Ille autem in eodem loco conuerſus, tonſurato capite, fideliffimus monachus nunc habetur. Duo verò duces, qui ſanctum audièrunt, incolumes patriæ redditi ſunt. Qui verò contempſerunt præceptum eius, miſerabiliter in ipſa prouincia ſunt deſun- cti. Multi autem ex ipſis, demonijs correpti, clamabãt: Cur nos ſanctæ & beatiffime ſic crucias & incendis? Sed impoſita ipſis manu, ſanabat eos.

Cap. 7.

Post hæc homo erat Andegauenſis incola, qui per nimiam febrem loquelam pari- ter auditumq; perdiderat. Et cum febre conualuiſſet, ſurdus permanebat ac mutus. Igi- tur Diaconus quidam ex prouincia illa Romam directus eſt, vt beatorum Apoſtolorũ pignora, vel reliquorum ſanctorum, qui urbem illam muniunt, exhiberet. Qui cum ad parentes infirmi illius perueniſſet, rogant vt eum ſibi comitem itineris, ſumere di- gnaretur, conſiſi, quòd ſi beatiffimorum Apoſtolorum adiret ſepulchra, protinus poſ- ſet aſſequi medicinam. Euntibus autem illis, venerunt ad locum, vbi ſanctus Hoſpitiũs habitabat. Quo ſalutato ac deoſculato, cauſas itineris Diaconus pandit, ac proficiſci Romam indicat, ſeſeq; his, qui ſancto viro de naucleris amici eſſent, commendari de- poſcit. Cumq; ibi adhuc moraretur, ſenſit vir beatus per ſpiritum, Domini ad eſſe vir- tutem. Et ait Diacono: Infirmum, qui comes tuus nunc eſt itineris, rogo vt meis conſpe- ctibus repræſentes. At ille nihil moratus, velociter ad meratum vadit, inuenitq; infir- mum febre plenum, qui per nutum aures ſuas dare tinnitum indicabat. Eleuatumque duxit

Oleo bene-
dicto, inuo-
cationeque
diuini no-

duxit ad sanctum Dei. At ille apprehensa manu caesarie, attraxit caput illius in fenestram. Assumpto verò oleo benedictione sanctificato, tenens manu sinistra linguam eius, ori verticij; capitis infudit, dicens: In nomine Domini mei Iesu Christi aperiantur aures tuae, referetq; os tuum virtus illa, quae quondam ab homine surdo & mutuo noxium eiecit demonium. Et haec dicens, interrogat nomen. Ille verò clara voce ait: Sic dicor. Cum haec vidisset Diaconus, ait: Gratias tibi immensas refero, Christe, qui talia per seruū tuum dignaris ostendere. Quarebam Petrum, & quarebam Paulum, Laurentiumque, vel reliquos, qui Romam proprio cruore illustrent: hic omnes reperit, hic cunctos inueni. Haec eo cum maximo fletu & admiratione dicente, vir Dei omni intentione vanā vitans gloriam, ait: Sile, file, dilectissime frater. Non haec ego facio, sed ille, qui mundum ex nihilo condidit, pro nobis hominem suscipiens, caecis visum, surdis auditum, mutis praestat eloquium, qui leprosis cutem pristinam, mortuis vitam, & omnibus infirmis affluentem medicinam indulget. Tunc Diaconus gaudens & valedicens, abcessit cum omnibus suis.

minis adhibita, surdū & mutum curat. Marc. 9.

Quibus discedentibus, homo quidam Dominicus (sic enim erat viro nomen) à natiuitate caecus, aduenit ad istius miraculi veritatem probandam. Qui dum in monasterio duobus aut tribus mensibus resideret, orationi ac ieiunijs vacans, tandem vocat eū ad se vir Dei, & ait: Vis recipere visum? Cui ille: Voluntas, inquit, mea erat ignota cognoscere. Nam quae sit lux, ignoro. Vnum tantum scio, quod ab hominibus collaudatur. Ego autem ab initio aetatis meae videre non merui. Tunc cum oleo benedicto super oculos eius Crucem sanctam facies, ait: In nomine Iesu Christi Redemptoris nostri, aperiantur oculi tui. Et statim aperti sunt oculi eius, & erat admirans cernensque mirabilia Dei, quae in hoc mundo videbat. Dehinc mulier quadam, ut ipsa declamabat, tria habens demonia, ad eum adducta est. Quam cum tactu sacro benedixisset, atque ex oleo sancto Crucem fronti eius imposuisset, eiecit demonibus, purgata discessit. Sed & aliam puellam, à spiritu immundo vexatam, benedictione sanauit.

Oleo benedicto & Crucis signo viderique faciat.

Cum autem iam dies obitus eius appropinquaret, vocauit ad se Praepositum monasterij, dicens: Exhibe ferramentum, & irrumpe parietem, & mitte nuncios ad Episcopum ciuitatis, ut veniat ad me sepeliendum. Die enim tertio ab hoc egredior mundo, & vado in requiem destinatum, quam mihi Dominus repromisit. Haec eo dicente, misit Praepositus ad Episcopum ciuitatis Nicensensis, qui ei haec nunciarent. Post haec Crescens quidam venit ad fenestram, & videns eum catenis vinctum, & vermibus plenum, ait: O domine mi, qualiter tam valida tormenta tolerare potes? Cui ipse ait: Confortat me ille, pro cuius nomine haec patior. Dico autem tibi, quia iam absoluo ab his vinculis, & vado in requiem meam. Adueniente autem die tertio, deposuit catenas, quibus vinctus erat, & prostravit se in orationem: & cum diutissime cum lachrymis orasset, collocans se super scamnum, extensis pedibus, eleuatisque ad caelum manibus, gratias agens Deo, tradidit spiritum. Et statim omnes vermes illi, qui sanctos artus perforabant, euauerunt. Adueniens autem Austodius Episcopus, beatum corpus studiosissime sepulturae mandauit. Haec omnia ab eius ore cognoui, quem superius mutum & surdum ab eo sanatum exposui. Qui multa mihi & alia de eius virtutibus narrauit. Verum ea non recensui, quia audiui vitam eius à multis fuisse conscriptam.

Feliciter abit ad requiem sempiternam.

De eodem Hospitio, ex eiusdem Gregorij Turonensis libro de Gloria Confessorum, Cap. 97.



HVIT in regione Nicensi Hospitius, magnus Dei famulus, qui multis virtutibus praeditus, ab hoc mundo migravit. Cumque sepeliretur, quidam iuxta ipsum sepulchrum manum ponens, parum pulueris eleuauit: quod in linteo inuoluens rudi, secum tulit. Progressusque, postridie, nauem, quae Massiliam ire parabat, offendit in litore: sed hic Lirinense monasterium expetere cupiebat. Viri igitur, quorum erat nauis, Iudaica erant à stirpe progeniti. Qua existente causa, noluit vir indicare nauicleris, quae ferebat. Denique postquam progressi, contra Lirinense monasterium deuenerunt, nauis in medio pelagi restitit, flantibusque ventis, nulla mouetur in parte. Stupentibus verò Iudaeis, quid hoc esset? homo ille veritatem aperuit, dicens: Reliquias beati Hospitij mecum habeo, & nunc Lirinum adire desidero: quod vobis indicare metui. Nunc autem scio, quia eius virtute retinetur nauis vestra, nec hinc moueri prorsus poterit, nisi consensum illuc praebatis, quod ego ire disposui.

Nota quid possint sanari.

Quod audientes viri, stupore permoti, mutatis velis, flante vento secundo, iam viro in insula Lirinensi deposito, quò voluerunt, liberè abierunt.

VITA S. GVIBERTI CONFESSORIS, FVNDATORIS AC PATRONI MONASTERII GEMBLA.

censis, edita à Sigeberto, eiusdem cœnobij monacho.

CAP. I.

Maij 22.
Patria S.
Guiberti.
Parentes.



1. Cor. 7.

Luc. 12.

Rom. 2.

Matth. 19.

INSIGNIS pater Guibertus in pago Germienfi feliciter natus, hominibus illius temporis ad exemplum creditur esse datus. Cuius auum Redingum, & auiam Gislam, Patrem quoq; Lietoldum & matrem Osburgam omnes, qui huius antiquitatis retinent notitiam, fatentur longam antiqua nobilitatis traxisse lineam. Porrò mater eius Osburga abutens Apostolica indulgentia, qua dicitur: Melius est nubere, quàm vri: post mortem prioris mariti Lietoldi, de quo susceperat dominum Guibertum & Remundem eius germanam, dum gaudens polygamia, secundi, tertij, & etiam quarti mariti non refutat copulam, ex multis maritis prolem genuit numerosam: Helluinum scilicet, Oilbaldum, Raginardum, Dodam, præter eos, quorum nomina obliterauit obliuio. Quorum longè lateq; pullulante profapia, se penè tota repleti & nobilitari gaudet Lotaringia. Siquidem ex profapia numerositate, accrescebat potestatis eminentia: ex possessionum multiplicitate, rerum affluebat opulencia: per quas cumulari & prouchi solet mundana nobilitatis potentia. Hoc tamen in seruo Dei nullus ducat satis prædicabile, cum secundum Dominicam vocem, non in abundantia cuiusquam vita eius est ex his, quæ possidet: & secundum Apostolum, non est personarum acceptio apud Deum. Sed hoc in eo nimis debet esse commendabile, quia cum veritas dicat, Facilius est Camelum per foramen acis transire, quàm diuitem in regnum cælorum intrare: hic tanquam gibbi facina superexcrecente terrena nobilitatis & facultatis deposito tumore, hoc hominibus impossibile, per pronam animi voluntatem redegit ad possibile.

CAP. II.

Luc. 6.

1. Cor. 7.

Militiæ vici
cat in culpa
tis moribus

Hic ergo iustus plantatus, & fidei firmitate radice in domo Domini, iam inde à teneris annis flores virtutum emittere cœpit, in atrijs domus Dei nostri eminens vt palma altitudine nobilitatis, vtq; cedrus Libani, multiplicandus sua uolenti uertate sanctitatis. At postquam de floribus bonæ eius in dolis pulchritudo & sua uis odor pietatis se longè lateq; effudit, & tempore primi Henrici, gloriosi & victoriosi regis, in fructuum gemmas erupit, tandem circa tempus Otthonis primi, quasi oliua fructifera in domo Domini uertim maturefcere cœpit. Qualis autem per prima ætatis incrementa eius vita fuerit, non est discutiendum nobis. Nam superflue quaritur de arbore, qualis sit radix eius, quæ later humo obruta, cum ex solo sapore fructus, cognoscatur arboris natura. Veritatis etiã uoce dicitur: Vnaqueq; arbor ex fructu suo cognoscitur. Non enim de spinis colligunt ficus, neq; de rubo vindemiant uiam. Hæc ergo arbor in agro Domini plantata, nec spina, nec rubus fuit: de qua nulla punitionis asperitas, nulla amaritudinis acerbitas, processit: sed tanta dulcedo fructus effluxit, vt prouetus eius etiam nunc in Ecclesia Dei fructificet. Siquidem fratribus eius de carnalis posteritatis pronentibus cogitantibus, solus sanctæ memoriæ Guibertus spiritualis generationis hæredes suspirabat, benè monitus ab Apostolo: Qui sine uxore est, cogitat quæ Domini sunt, quomodo placeat Deo. Ideo de patrimonio suo non quasiuit carnalis copula sponfam dotare, sed matrem suam Ecclesiam vnico affectu ditare: quæ sibi non fratres breui uicturos aleret, immò cælestis filiationis prolem nunquam morituram auerget, quam nec cum dolore pareret, nec cum dolore amitteret, sed quæ cum æterni iugudio filio Dei cohæreditaret. Militabat interim mundo specietenus, sed quantum patiebatur huius negocij usus, à militiæ uitij erat extraneus. Et, ne curram per singula uitiorum genera, à quibus Deo auxiliante desistit, aut per singula uirtutum officia, quibus diligenter institit: hoc in eo egregie præter cætera laudabile fuit, quod cum huius generis hominibus familiare sit, res alienas & maxime pauperum & ecclesiarum Dei in solenter rapere, hic profecto nesciuit aliena diripere uolenter, qui sua tam hilariter pauperibus & Ecclesijs Christi nouit distribuere.

CAP.